

Christine Nöstlinger, *Alev Saçlı Çocuk*,
Güneş Kitaplığı Yayınları, 2014, 88 sayfa, 10 TL

Zahide Özdemir

Alev Saçlı Çocuk

"Çocuklar kırmızı şeker, kızımızı top isterler de, neden kırmızı saç istemezler?"

Niye ise, insanlar bir türlü sevmez farklı olanları. Sanki olağanlık üstünlükmiş gibi, sanki üstün olmak çok da önemliymiş gibi kendilerine benzemeyenleri hemen dışlayıverirler. Bazen dışlamakla kalmayıp farklı olanlarla alay eder hatta onların canlarını yakarlar. Büyükleğin dünyasında işler farklı yürür tabii. Onlar, birbirlerine baktıklarında kafaların üstünde uçan hayaller yerine sayılar görürler. Etraflarındakileri bu sayılara göre büyükten küçüğe sıralayıp sınıf sınıf kaydederler zihinlerine. Sayılar dedimse de çok ilginç bir şey beklemeyin; ev, araba, maaşlarındaki sıfır sayısı gibi sıkıcı çokluklardır bunlar. Çocukların bakışıysa çok daha basittir. Onlar hayallere, durumlara değil de gördüklerine göre sıralarlar diğer çocukları. Ve bazen çocuklar da o kadar masum değildir. Diğer çocukları, kafalarındaki lunaparkın korku tüneline hapsederler ve evet, bazen çocuklar büyüklerden daha acımasız olabilirler. Tıpkı Frida'ya karşı oldukları gibi.

Frida, henüz okula gidecek yaşta bile gelmeden bu acımasızlıklarla karşı karşıya kalır. Hem de neden biliyor musunuz? Sırf kıpkırmızı saçları olduğu için. Sırf onlara benzemediği, onların renksiz hayallerine ufak kıvılcımlar fırlattığı için. Frida, Anna Teyze ve Kedi'yle beraber ailesinden çok uzakta upuzun bir binanın

en üst katında yaşamaktadır. / çok yaşlı olduğu için evden. Bu yüzden alışveriş gibi yorulmuş da yapmak zorundadır. Sokak alay eden yaramaz çocuklar, da hayatından gayet memnun çocuklar onun peşini bir türlü Okula başlama yaşı gelince h da zorlaşır. Frida, çocuklardan da o kadar bıkar ki, bir rının tamamını kesiverir. Ama işe yaramaz. Kısa bir süre sonra 'sanki kafası bir havuç tarlastı' kırmızı bitiverir. Tek arkadaşı postacı olan Frida, mutsuz ve bir çocuk olur. Alaylardan, satıya iyice bıkan kahramanımız keremli çok garip bir gerçeği öğrenir gerçek bile onu, yaramaz çocuk den kurtaramaz.

Tüm bunlar olurken Annanın öntünde bir yıldır aynı kitapdır. Dili çözölemeyen kırmızı 'Para' dediğimiz şeyi biz uydurmuş asırlar önce? Bizim küçük oyuncak başlamadı mı? Peki, şimdi bu bizi sıkıntıdan öldüren oyuncak zamanı gelmedi mi? Sadece parçalarıyla, böyle böyle bir sürü şey kelimelerimizi toplamışız, sor

en çocuklar da o kadar masum değildir. Diğer çocukları, lunaparkın korku tüneline hapsederler ve evet, diğer çocuklar büyüklerden daha acımasız olabilirler. Tıpkı Frida'ya karşı oldukları gibi.

onra da oturup bu tanımlara n bastırmışız. Okul dediği çocukları hapsedip hiç soruların cevaplarını anlatmışız bu çocuklar büyümüş, merak istemedikleri bilgilerle ki artık hiç merak etmez, saçlar. Sabahtan akşama kadar çay Kelvin derecede dondurriye tanımadıkları insanlara kalmaları için yardım etmişiz de da, tahmin ettiğiniz gibi, kılardan almışlar. Bu kâğıt da hiç ihtiyaç duymadıkları, likleri bir sürü ıvır zıvır koserine doldurmuşlar; parlak, an, üzücü ve yalnız evlerine. yol, hastane yapsın diye küsülmüş adamlara para vermeleri saygı gösterip zaman tanımadıkları adamlar istediklerini söylemişler. Aylar yıllar koirlerini, insanlar doğmuş ve suş, doğmuş, doğmuş ama ürettikleri bir masa oyunudalarını fark edememiş. Şimdi n bu oyunu bozmarın zamanı?

ve zorlanmadan sadece kendi i yapsanız güzel olmaz mıy- olmak isteyen arkadaşınızın saçlarla dolu sınıfta oturması değil mi? Ya da kafası metalmiş bir çocuğun evde karmak zorunda olması? Tüm ikleri bozmak istemez miydi i bir dünya yaratıp herkesin yaşamasına katkı sunmak içiniz? Beraber yaşamamız o ci aslında; o komşularınızdan için taktığınız kocaman kibi- bilerseniz karşınızdaki insanın

sizden hiçbir eksikliği olmadığını göreceksiniz. Hepimiz bambaşkayız ama temelinde hepimiz aynı basamaktayız. Kimse kimsenin tepesinde durmak zorunda değil, hiç kimse biri beni yönlendirsin diye etrafa bakınmak zorunda değil. Biz kendimizin farkında olduğumuz sürece bu ortak bilinçten fazlasına ihtiyacımız yok. Beraber çok mutlu yaşayabiliriz. Hadi düşünün, sizce de çok güzel olmaz mıydı?

İşte böyle bir dünyanın varlığını anlatıyordu kırmızı kitap. Kimsenin kimseyle alay etmediği, herkesin birbirini sevdiği ve hiç kimsenin bir şey yapmaya zorlanmadığı bir yer.

Ne kadar farklı olursanız olun asla gariptenmeyeceğiniz, parmakla gösterilip korkulmayacağınız, nasıl mutlu oluyorsanız öyle yaşadığınız bir dünya...

Bakalım Frida o yerlere varabilecek mi? Heyecanla okuyacağınız ve aklınıza yepyeni sorular getirecek bir kitap. Hepinize sımsıcak ve keyifli okumalar.

Hiçbir şeye zorlanmadan sadece kendi istediklerinizi yapsanız güzel olmaz mıydı? Bahçivan olmak isteyen arkadaşınızın yıllarca ölü ağaçlarla dolu sınıfta oturması çok anlamsız değil mi?